

ОПОЗИЦИЯ И ОПОЗИЦИОННИ ПРОЯВИ В ПАЗАРДЖИШКО И ПАРЛАМЕНТАРНИТЕ ИЗБОРИ В БЪЛГАРИЯ 1945–1946 г.

Румяна Кацарова

Когато се опитваме да разсъждаваме върху темата „Българската опозиция и организираната съпротива в България 1944–1945г.“, преди всичко трябва да си изясним основно понятието що е това „опозиция“. Най-лесно е да отворим речника¹. Оказва се, че дефиницията има две значения: първо – възможност да се противопоставяш, второ – партии, противопоставящи се на правителството. И затова опозиционните прояви в Пазарджишко след 9 септември 1944 ще търсим в тези две посоки. Именно тогава зад фактологическите и хронологическите конструкции неминуемо ще се открият и общите тенденции, и отделните – индивидуални или локални прояви на опозиционност.

Но като начало бих потърсила изходна точка в два съвсем кратки цитата. „Величествен земеделски събор в Пазарджик“ – така определя в. „Земеделско знаме“ събитието, станало на 26 ноември 1944 г., в което вземат участие Никола Петков, Георги Йорданов, Асен Стамболийски, д-р Борис Пашев и Иван Барев. След речите на Никола Петков и Георги Йорданов приветствия от името на Отечествения фронт отправя Владимир Димчев, от РП(к) – Михаил Манев, и от БРСДП Борис Димов².

На 20 октомври 1946 г. в Пазарджик отново се провежда голям, но вече „опозиционен“ митинг. Оратори са Георги Йорданов, Кръстьо Зарев, Любен Боянов, Данаил Трифонов и др. „Колко хули, колко лъжи и колко крокодилски сълзи отрони-ха тези платени палета на вътрешната и международната реакция!“ – възкликва пазарджишкият отечественофронтowski вестник „Освобождение“. Митингът е превзет със сила и на